

ĐỪNG BÁN HOA THƯƠNG CÚC

Tealan Minh Tuyết,

K26/1

**** Hạ Trúc...**

Từ thưở khai thiên lập địa, với thiên nhiên thì trăng mười sáu là tròn nhất, đẹp sáng nhất trong tuần trăng. Về người con gái, cũng được ví tuổi mười sáu là tuổi bắt đầu đi vào tuổi đẹp. Biết bao nhà văn nhà thơ đã và đang tốn rất nhiều giấy mực để nói về người con gái vào độ tuổi này.

Tôi đã từng háo hức chờ đợi khi còn đang ở tuổi mười lăm để xem sang năm tới mình sẽ mười sáu tuổi, mình sẽ ra sao!

Ngày đó tôi còn rất trẻ, đang ở tuổi 15 vô tư hồn nhiên, chỉ biết vui chơi cùng chúng bạn và lo chuyện học hành mà thôi. Môn toán năm nay được khá hơn năm vừa qua một chút xíu, môn sinh ngữ cũng bình bình. Hồng sao đâu, miễn mình học không dở là được rồi.

Hết giờ học cả đám bạn kéo nhau đi tìm ông bán bò bía, có lần đang đứng ăn mà bị cảnh sát đuổi. Ông bán bò bía đẩy xe chạy tới đâu đám tụi tui chạy theo tới đó. Vậy mà vui làm sao chớ, chưa biết mắc cỡ là gì.

Cũng có nhiều đêm thấy những bông hỏa châu rơi sáng rực cả một góc trời. Hai bên đang đánh nhau ở đâu? Chiến tranh... có gần đây không? Một nỗi lo sợ thoáng qua rồi vụt tắt. Chuyện này là chuyện của lính để lính lo... chuyện của người lớn để người lớn lo... rồi giấc ngủ đến với tôi rất êm đềm.

Đó, tuổi mười lăm của tôi là như vậy đó!

Nhưng khi năm tôi vừa mới qua mười sáu tuổi, chưa để ý đến con trai nhưng bắt đầu có những lo sợ những điều không tốt đẹp sẽ tới, bởi trước mắt tôi mọi sự việc đều đảo lộn. Có rất nhiều người lạ vào Sài Gòn nói những chữ lạ, làm những điều lạ, mà tôi chưa từng nghe thấy bao giờ. Tôi thấy có nhiều cuộc “trương phùng” ít cảm động mà nhiều ngỡ ngàng. Tôi thấy những người thân cận thăm thì với nhau... “một loài quỷ dữ đã lên ngôi”!

Rồi kể từ năm đó, trong lòng tôi tràn đầy buồn chán. Tôi không có mộng ước vắn vơ. Tôi chưa tìm được con đường mình phải đi sắp tới. Kể từ năm đó, tôi sớm có những lo âu sợ hãi cho tương lai.

Ba của tôi, đã bị bắt buộc phải bỏ việc vì làm công chức cho chính phủ trước, cùng với má tôi đi về với miếng đất hương hoả của ông bà phía bên nội. Phải có mặt, có tên trên hộ khẩu để dành lại một ít đất chớ không thôi họ “úm ba la” lấy đất của mình cắt chia cho người khác.

Tôi và thằng em trai ở Sài Gòn tiếp tục đi học và cũng để dành giữ căn nhà ngay mặt đường, mà Ba Má tôi đã tạo dựng nên từ hồi hai người mới lấy nhau. Những gì của mình thì mình phải tìm mọi cách để giữ chớ không thôi “tụi nó” hô biến thành nhà của nó. “*Tụi nó có muôn ngàn cơ lấy của mình nếu nó muốn*”, lời của ba tôi dặn dò. Má tôi nói rằng đất của nhà phía bên má bị lấy hết rồi, ở vùng quê tụi nó đối xử khắc nghiệt lắm. Vợ chồng của dì Ba ở giữ nhà tông đường từ lúc sinh ra tới giờ mà họ nói dựng Ba là trung sĩ lính thứ dữ nên bị kết tội và bị lấy nhà, lấy đất. Má tôi về đứng trước ngôi nhà xưa mà khóc!

Phía bên nhà ngoại tôi, má tôi là con đầu lòng tên A, kẻ là dì Ba Bê. Gia đình của dì bây giờ đi về ở xa lác xa lơ đầu tận cuối miền Tây. Nói là an phận thủ thường chớ thiệt ra vợ chồng dì bị tụi phường xã làm khó dễ hoài nên phải bỏ xứ mà

đi. Nghe nói là đi xuống dưới đó để tìm đường vượt biên. Còn cậu thứ tư kể đó tên Xê, còn độc thân. Mặc dù gia đình đang thiếu thốn, má tôi luôn cố dành dụm được ít tiền để đi thăm nuôi cậu đang bị tù “cải tạo”.

Hồi trước, cậu Tư đang học năm thứ nhất ở trường Đại Học Khoa Học Sài Gòn, nghe nhà nước kêu gọi thanh niên đi quân dịch, cậu tình nguyện đi mặc dù ở nhà ngăn cản vì cậu là con trai độc nhất. Sau khi ra trường Sĩ Quan Thủ Đức cậu gia nhập vào binh chủng Bộ Binh. Có lần ba tôi nói với cậu,

- Cái thằng này chắc có thiệt, sinh ra lớn lên ở miền Tây mà lại thích đi ra tận miền Trung xa xôi. Chị Hai A mà có muốn đi thăm em mà đường xá thì khó khăn có dễ biết đâu mà gặp.

Đi lính ở tận miền Trung, miền đất khô khan, vậy mà cậu thích hơn là ở miền Tây vì cậu muốn thay đổi, từ nhỏ sinh ra đến giờ có gì phải ở hoài một nơi sinh lầy cậu không chịu được nữa.

Nghe má tôi than hoài, cậu Tư Xê của tụi bây chỉ là cấp bậc trung úy mà sao ở tù lâu quá vậy, không biết tại sao. ‘Ba tôi nói,

- Nó đánh giặc hay có tiếng, lên lon lẹ, nên họ nói nó mang “tội ác” nhiều. Bị ở tù lâu là vậy chứ gì.

Thời gian qua thật nhanh, mới đó mà đã mười năm. Tôi bây giờ là một cô gái với số tuổi hai mươi sáu. Với một người con gái 26 tuổi, chưa có một người để yêu, chưa một lần là tình nhân của ai. Cũng có nhiều khi tôi tưởng mình có yêu một người nào đó, rồi chỉ vài ngày sau thấy một vài điểm gì không thấy thích nữa rồi hết yêu. Chưa một lần hò hẹn, chưa một cái nắm tay. Tình không có đoạn đầu, tình không có đoạn cuối nên không thể gọi đó là một mối tình.

Ba tôi cứ ưu tư, cứ mong cho được thấy đứa con gái của mình yên thành gia thất để mà yên lòng nhắm mắt trước khi

về với ông bà. Còn má tôi thì nói,

- Lấy chồng càng sớm tiếng ru càng buồn...

Tôi không tin rằng số mình vô duyên, đến nỗi không có một mối tình say đắm hay một mối tình đại đột, mà tôi tin rằng một lúc nào đó, trong khu vườn nhà tôi sẽ có một nụ hoa yêu rục nở.

Nhiều đứa bạn của tôi đã đi vượt biên, có đứa lấy chồng đi về tỉnh khác sinh sống. Biết đến khi nào mới gặp lại. Anh bạn cùng xóm, không còn kiên nhẫn theo đuổi tôi nữa, không lâu sau đi cưới vợ. Tôi hay tin không vui mà cũng chẳng buồn chỉ tiếc mình mất đi một tình bạn. Tánh tôi không phải lúc nào cũng cười nói xôn xao, mặc dầu tôi thuộc loại người dễ cười, nhưng có nhiều lúc tôi cần sống một mình. Thằng em trai tôi nói,

- Em thấy mặt chị Hai cứ khó đăm đăm có ma nào mà dám ngó chị tới lần thứ hai. Chị cứ như vậy là chị bị ế chồng đó nghen chị.

- Cái thằng này nói sao nghe mắc cười quá.

Thằng em tôi kỳ cục lắm. Nó ỷ nó đẹp trai, nó cứ nhè con gái của tụi cán bộ mà nó cặp bồ. Đám con gái ở ngoài Bắc vào thấy trai miền Nam đẹp thì khoái lắm. Tụi nó đánh ghen nhau hoài mà em tôi thì cứ tỉnh bơ làm như không có gì chuyện gì mắc mớ tới nó, hết cặp với cô này rồi cặp với cô khác. Tôi để ý thấy nó không biết mắc cỡ khi bị hết cô này tới cô kia tìm tới nhà má tôi lên thăm, tôi mét lại với ba thì ba tôi cười nói,

- Chỉ cặp cho vui thôi nghen con, mấy đứa con gái ở ngoài đó vô dữ lắm không hợp với nhà mình đâu. Tụi nó nắm quyền hết của chồng, không lo thờ cúng ông bà ba má của con đâu.

Tôi cười thầm ba tôi lo xa thiệt, chưa gì mà lo không ai thờ cúng mình. Má tôi thì nói,

- Đừng hại đời con gái người ta rồi bỏ thì có tội với Trời

Đất, ghen con.

Cậu Tư Xê, được thả ra từ năm trước sau tám năm bị tù đầy, đã cưới vợ theo về quê vợ ở Mỹ Tho làm ruộng trồng rau, trồng rẫy. Ba của tôi cũng làm rẫy ở Vĩnh Long, thường ngày bỏ hàng bán cho chợ tỉnh. Chỉ vào dịp trước Tết, ba tôi và cậu Xê hện lên Sài Gòn đem bông hoa lên bán chợ Tết.

Những ngày giao mùa, thời tiết cũng chịu lòng người không còn nóng gắt nên mọi người dễ dàng sửa soạn cho Tết. Trước mười ngày, Ba tôi và cậu Xê đem hoa lên để sẽ đem ra chợ bày hàng. Tôi bây giờ như lạc giữa rừng hoa. Nhiều thứ hoa khác nhau đầy trên sân trước sân sau, ngó đâu cũng thấy hoa, hoa đủ loại, đủ màu đủ sắc hương. Mỗi người có niềm vui và sở thích riêng về một loài hoa nào đó. Hoa hồng được ba tôi ưa chuộng, cậu Tư thích hoa cát tường hồ hững với hoa mồng gà. Đọc ở đâu đó cho biết người xưa có Khuất Nguyên với hoa lan. Nước ta có một Cao Bá Quát đã nói, “*cả đời chỉ cúi mình trước hoa mai*”.

Còn tôi với bản tính thích thiên nhiên, tâm hồn tôi lãng mạn, và yêu thích hoa. Nhưng nếu ai đó hỏi tôi yêu hoa nào nhất, hoa màu gì nhất trên tất cả các loài hoa. Tôi không trả lời được tôi yêu thích nhất loài hoa nào, bởi vì tôi tôi chưa tìm được hoa nào trù mển, hoa nào thủy chung.

Năm vừa qua tôi xin đi phụ bán hoa với ba và cậu, nhưng không ai chịu cho tôi đi theo cả. Năm nay tôi quyết lòng cố nài nỉ xin hoài. Năm rồi không cho, năm nay cũng không cho. Tôi thất mắc hỏi.

- Con gái hay con trai mà đi bán hàng bông hoa là sẽ bị chết duyên tới già, ông bà xưa ta nói như vậy, Ba và Cậu tôi nói.

Tôi nghĩ tại duyên chưa tới với mình chớ đâu mà lo mắ với còn. Tôi không lo điều này, tôi chỉ muốn ra chợ để phụ giúp bán hoa chớ có bán duyên đâu mà lo bị mắ.

Nhà má tôi và nhà cậu Tư thay phiên nhau mỗi năm vào ngày mùng hai là tới nhà nhau cùng hưởng xuân. Vì ở hai tỉnh

gần nhau nên hai nhà qua lại nhau cũng dễ dàng. Năm nay cậu Tư phải dọn hàng trở về Mỹ Tho sớm hơn một ngày để phụ việc với vợ trong nhà lo Tết vì vợ Tư đang mang bụng bầu sắp tới ngày sinh nở. Sau ngày mừng một Tết này tới phiên nhà cậu tiếp đãi gia đình ba má tôi từ Vĩnh Long sang.

Ba tôi cho biết,

- Đồ hàng bông năm nay bán chậm hơn năm rồi hè.

Trước khi đi, cậu Tư có dặn Ba tôi nếu bán không hết còn lại cứ mang về nhà để,

- Coi vậy chứ không bao nhiêu đâu đừng lo.

Tôi, có cơ để xin ra phụ với ba tôi, lo sắp xếp và canh chừng xem có ai phá phách nhưng vẫn hứa không đứng bán.

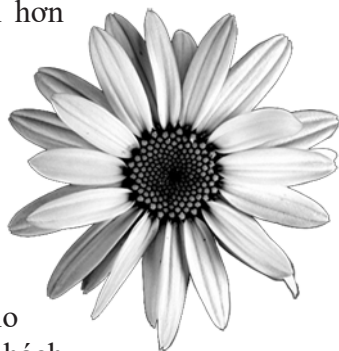
Phiên chợ Tết cuối năm, phiên chợ cuối cùng của một năm cũ được dọn sớm hơn vì trưa là mọi người lo về nhà sửa soạn hoa quả để trên bàn thờ ông bà tổ tiên. Con đường dẫn ra chợ sáng nay hình như có phảng phất hương vị của đất trời, những nụ hoa như rực rỡ hơn toả hương thơm ngát dưới giọt sương sớm. Ba tôi bán lẹ làng vì ai cũng hối hả về nhà cho kịp. Xế trưa rồi, những chậu hoa lớn nhỏ lần lượt đi về chủ mới. Chỉ còn lại vài chậu hoa chưa được ai mua, có lẽ vì kém hương ít sắc.

Tôi đi tới đi lui dọn dẹp cho gọn lại. Tới cuối góc hàng, có hai chậu hoa cúc nhỏ đứng lẻ loi như cam chịu số phận hẩm hiu. Tay nâng nhẹ nhánh hoa,

- Sao vậy em, thôi trở về nhà với chị nha.

- Cô ơi cho tôi hỏi. Một giọng nói của người đàn ông cất lên đứng trước phía bên trái tôi.

- Dạ.

Ngó thấy anh có nụ cười và gương mặt dễ mến khiến tôi cảm thấy như đã thân thiện.

- Cô không bán hoa đào à?

Úi trời! Nghe giọng nói và câu hỏi của anh chàng này làm tôi cụt hứng, hết muốn trả lời. Thôi rồi, lại gặp dân Bắc Kỳ 75 rồi!

- Dạ không có. Tôi quay bước đi chỗ khác sau khi trả lời.

Mặc dù tôi chưa có kinh nghiệm phân biệt được giọng nói nào của Bắc Kỳ 54, giọng nói nào của Bắc Kỳ 75, nhưng câu hỏi về hoa đào vào một gian hàng chỉ trưng hoa của đất trời người vùng miền Tây cho nên tôi chắc mẽm anh này phải là dân Bắc Kỳ 75. Con bạn tôi, biết phân biệt hay lắm, mới nghe nói một chút xíu là nó biết liền giọng giám phèn của họ. Nó còn thêm một câu,

- Tụi nó nhiều thủ đoạn lắm, đại dột dính lú vào là tiêu đời.

Tôi đâu muốn làm người đại dột. Đàn ông BK 75 vào trong Sài Gòn này lảng vảng nhiều như ruồi. Còn đàn ông BK 54 đi đâu mất tiêu rồi, sao mà tôi không gặp ai vậy, trời ạ?

Đúng là cái số của tôi là cái số vô duyên thì thôi...

.....

**** Thanh Hiễn...**

Sau gần tám năm “trả nợ”, tôi được thả ra khỏi trại tù về nhà. Con gái tôi bấy giờ đã được mười tuổi. Vì hoàn cảnh gia đình đơn chiếc, tôi chỉ được gặp vợ một lần trong chuyến thăm nuôi sau khi tù được 5 năm. Sau lần đó, vợ tôi bị kiệt sức vì bao năm qua phải chịu nỗi khổ đau thể xác và tinh thần nên lâm bệnh nặng rồi qua đời, sau khi nằm liệt trên giường hơn một tháng.

Đang ở tù, vợ chết, đứa con gái còn nhỏ dại phải về ở với ông bà nội của nó. Nhưng bố mẹ của tôi đều quá tuổi thọ, không biết chết sống ngày nào. Tôi mong có một phép lạ xảy

đến để tôi được về nhà gần gũi chăm sóc cho những người tôi thương yêu. Phép lạ không đến, tôi bị bệnh nằm liệt bởi thể xác tôi thiếu thốn đủ mọi thứ. Trong thời gian này có một anh bạn tù cận kề lo cho tôi, chăm sóc đỡ đần, chia bớt phần ăn của anh cho tôi. Người bạn tù này không những lo lắng cho tôi về thể xác mà còn an ủi tôi về mặt tinh thần. Anh khuyên tôi phải cố mà dành giựt sự sống để còn có dịp gặp lại con. Nghĩ đến bố mẹ và đứa con, chưa lúc nào tôi sợ tôi chết bằng lúc này. Anh bạn tù này khác với tôi nhiều thứ lắm, thể mà không hiểu sao hai chúng tôi thân nhau như ruột thịt trong thời gian ở kề cận nhau. Anh người khác miền, khác quân trường, khác binh chủng, cùng cấp bậc, bằng tuổi, chưa có gia đình, được người chị thăm nuôi. Cũng nhờ vào một phần những thức ăn này nên tôi đi đứng lại được bình thường.

Hai chúng tôi hứa với nhau cùng kết nghĩa. Anh có ý nghĩ nang tôi, muốn gọi tôi bằng anh nhưng tôi muốn xưng hô mày tao cho thân tình.

Được thả tù ra trại cùng một lượt, hai đứa tôi cùng trao nhau địa chỉ để liên lạc. Khi chia tay, anh bảo tôi theo về Vĩnh Long lập nghiệp chớ ở Sài Gòn người ta còn phân biệt dân “cũ” nên khó sống lắm. Tôi không có mặt trong ngày cưới vợ của anh ta được, nên ba tháng sau đó tôi về Mỹ Tho thăm.

Ngày Tết sắp đến, con gái tôi muốn hai bố con cùng đi chợ để mua vài cành hoa. Tôi nói,

- Bố không biết giá cả. Không biết có đắt không?
- Thì đi ngắm hoa cho vui cũng được, bố à.

Tội nghiệp con tôi, nó bắt đầu lớn mà với con gái thì thích hoa. Vào ngày cuối năm, gần lúc giao thừa chỉ có những người nghèo như tôi mới đến chợ mua vót vát mong được giá hời. Ngày 30 đâu có vui như lời trong một bài hát mà tôi thường nghe nhiều vào dịp Tết trong tù. Thăng bạn tôi nó rí rả ca bài này hoài trong lúc mình thì buồn rã ruột.

Đi tới đi lui hai lần rồi mà hai bố con chưa chọn được hoa

nào mình ưng ý. Con gái tôi nói để nó tự đi một vòng rồi sẽ trở lại.

Từ nãy giờ tôi không để ý đến hoa mà chỉ đưa mắt nhìn vào một gian hàng có một ông già và một cô gái có gương mặt khá đẹp, chiều cao trung bình. Là người buôn bán mà sao dáng cô trông thướt tha, da mặt trắng hồng, tóc dài phủ trên bờ vai nhỏ. Mẹ tôi hay nói, đàn bà con gái mà vai nhỏ thì yếu đuối lắm, lầy về chỉ được cái nuôi bệnh. Như lời của một nhạc sĩ nào đó tôi cũng thích bờ vai nhỏ, chớ không thích các cô gái có bờ vai như Từ Hải.

Nhìn cô, tôi có cảm tưởng cô này là người để tôi thương, để tôi nhớ. Tim tôi lại thêm một lần nữa rung động giống như lần đầu tôi gặp vợ tôi. Phải đến làm quen mới được, ở trong chợ mà làm quen thì dễ dàng thôi. Hình như cô nàng đang nói nhỏ điều gì với chậu hoa cúc.

Trời ạ! Sao tôi ngu ngơ đến độ hỏi hoa nào không hỏi, mà lại đi hỏi hoa đào làm cô ta nhìn tôi, nhìn qua hướng khác, rồi quay đi! Người miền Nam không liếc xéo, háy nguýt, hoặc liếc ngang để tỏ thái độ không thích! Thôi rồi! Chắc cô lầm tưởng khi nghe giọng Bắc Kỳ của tôi nên có vẻ không thích thì phải. Tôi có nghe một số người nói người Bắc mới vào sau 75 bị dân miền Nam có ác cảm với họ lắm. Tôi quyết không bỏ cơ hội đến làm quen. Nếu không quen được để thương thì quen để nhớ, nghĩ thế tôi tiến về phía cô.

- Ba ơi, con mang hai chậu hoa cúc này về ghen. Cô gái hỏi vọng về phía ông già.

- Chào cô, cho tôi nói vài lời xin lỗi cô. Lúc nãy thật tình tôi muốn đến làm quen với cô mà vội hỏi cô một câu không phải. Xin cô cảm phiền vì tôi quen nhớ lời mẹ tôi hay nhắc đến hoa đào mỗi năm vào dịp Tết, từ khi tản cư vào Nam năm 54.

- Dạ, hoa ở đây không đẹp bằng hoa đào ở đất Bắc, hà anh?

- Ô, không phải thế. Tôi thấy hoa trong này rất đẹp, các cụ ở ngoài Bắc quen rồi nên nhớ mãi. Tôi có nhớ đến hoa ở ngoài

ấy đâu.

Vừa lúc đó con gái tôi đi trò tới hỏi:

- Cô ơi, hai chậu hoa cúc này giá bao nhiêu? Để bố cháu mua về nhà vui Tết.

- Ô... bé dễ thương lắm. Cô không lấy tiền đâu, cô tặng cho bé đem hai chậu hoa này về vui Tết nha!

- Trúc, con mau dọn hàng để về Vĩnh Long cho kịp chuyến xe cuối. Tiếng ông già gọi vọng lại.

Trúc nhìn tôi nói,

- Hoa này tui cho bé, anh cứ nhận mang về nhà đi.

- Trúc, còn đứng đó làm gì, đi về lẹ lên con.

Tôi như nghẹn giọng không biết nói gì.

- Hẹn năm sau gặp lại cô nhé, cô Trúc.

- Dạ

Tôi đứng ngẩn ngơ nhìn Trúc mà không kịp nói gì thêm. Trúc nhìn tôi như gửi một lời hẹn và có gì như lưu luyến trong đôi mắt đó. Mẹ tôi bị bệnh bất ngờ nên ngày mùng hai Tết tôi không về Mỹ Tho với bạn tôi được. Hai chậu hoa nở vàng rực mà lòng tôi như buồn vương vẫn nhớ hoài người cho hoa cúc. Tôi không biết Trúc đi về quê ở đâu. Giây phút gặp gỡ ngắn ngủi quá, biết có còn gặp lại. Hay đây chỉ là một cuộc làm quen để nhớ...

Cuối tháng Tư, tôi xuống Mỹ Tho hẹn gặp lại bạn tù để ôn lại những ngày tháng u tối nhất trong đời trai trẻ của chúng tôi. Bạn mời tôi ở lại thêm hai ngày vì nhà sẽ làm giỗ cho ông thân sinh. Cuối tháng Tư, những hoa bưởi nở muện rơi rụng đầy sân. Dù muện, nhưng hương vẫn thơm lẫn trong gió thoảng. Tôi cảm thấy tôi yêu cái không khí ở dưới quê này. Rồi lại nhớ đến người con gái gặp ở Sài Gòn có ý định về quê. Quê ở đâu? Tỉnh nào? Ở Sài Gòn về quê ăn Tết, hay là cô gái ở tỉnh lên? Ước gì thời gian qua nhanh để tôi trở lại hàng bán hoa gặp lại

người con gái đó.

- Trúc ơi.

Đang đứng ở sân sau nghe tiếng người cười nói trong nhà ngỡ như tiếng của ông già bán hoa, hình như có tiếng “ạ” nhẹ nhàng chỉ nghe một vài lần thôi mà tôi như quen rất lâu rồi của Trúc.

- Ê Hiền, có chị và anh rể của tao từ Vĩnh Long qua tới nè. Tiếng thằng bạn gọi.

- Đây là chị Hai A của tao. Như mà thấy đó chị em tao tên theo mẫu tự. Tôi cúi đầu chào anh chị của bạn tôi mà không biết gọi là gì. Trúc nhìn tôi như ngỡ ngàng không dấu nổi vui mừng trong ánh mắt.

.....

- Trúc có còn nhớ Hoa Cúc không?

- Dạ nhớ.

.....

Thế là chúng mình có duyên với nhau rồi đó, phải không hở Trúc?

Trúc ơi! Cúc ơi!

LÝ TƯỚNG

Minh-Nguyệt, K17/1

(Nam Sinh Tín)

Lý tưởng là gì? Lý tưởng là một yếu tố rất quan trọng trong cuộc sống, vì đó chính là mục đích sống. Nếu không có lý tưởng, sống có nghĩa là không có mục đích sống, như vậy là mất phương hướng, vì vậy mỗi chúng ta phải tìm ra được lý tưởng sống cho riêng mình. Linh hồn của con người vẫn cần lý tưởng hơn thực tế. Chúng ta tồn tại nhờ thực tế, nhưng chúng ta sống vì lý tưởng. Những người hy sinh cho lý tưởng, phải chọn giữa bị lãng quên, bị nhạo báng, hoặc bị lợi dụng. Lý tưởng là những ước mơ cao thượng nhất của con người, rất khó thực hiện nhưng lại có thể thực hiện được và đòi hỏi phải phấn đấu lâu dài, gian khổ, kiên trì.

Lý tưởng quốc gia là đề cao Tổ Quốc Là Trên Hết. Người có lý tưởng quốc gia thì dù ở bất cứ hoàn cảnh nào họ cũng giữ vững niềm tin và tâm huyết để phục vụ cho lý tưởng của họ. Người lính chiến còn hướng về tổ quốc của họ thì trong lòng luôn mang gánh nặng lo lắng cho vận mạng của quê hương.

Lý tưởng quốc gia đã giúp người lính vượt hết những khó khăn trước mắt. Vì vậy họ luôn đoàn kết, cùng nhau hợp lực sát cánh, nhắc nhở nhau vượt mọi thử thách, gian nan và chướng ngại, quyết tâm gây sức mạnh vĩ đại và vững vàng nhất để cùng hướng về Quê Hương, phục vụ cho nguyện vọng chung mà mọi người đang kỳ vọng. Đối với họ, cả một đời binh nghiệp đã rèn luyện cho họ niềm tự hào của một người lính chiến. Họ không bị khuất phục trước gian nan và tù tội.

Dù thời gian đã làm bạc đi mái đầu, nhưng trong tim họ, người lính luôn luôn giữ vững niềm tin cho Lý Tưởng Quốc Gia.

BẠN VÀ TÔI

Minh-Nguyệt

Bạn và tôi ra chôn biên cương
Súng đạn trên tay rất kiên cường
Hô hào thẳng tiến xông pha tới
Diệt quân hại nước gây thảm thương

*Giữa màn sương khói súng vang trời
Sát cánh bên nhau bạn và tôi
Hiên ngang tranh đấu bên đồng đội
Xả thân xương gãy máu tuôn rơi*

Chúng mình hai đứa là chiến binh
Giữa vùng lửa đạn dăm liêu mình
Hăng say vì nước vì nòi giống
Đánh đuổi quân thù quyết hy sinh

*Nhớ khi đất nước bị điêu linh
Chốn lao đao rét phủ quanh mình
Dù xiềng xích kéo thân tàn tạ
Vẫn kiên trì giữ vững niềm tin*

Bạn đi rồi còn tôi ở đây
Nhìn quê hương chịu cảnh đọa đầy
Ngày đêm tôi ước bàn tay mới
Góp sức cùng tôi nối vòng tay

*Tay xiết tay quang phục đất đai
Khiến quê hương sáng lạ ngày mai
Vòng tay hy vọng thêm bánh trưởng
Bảo vệ giang sơn mảnh đất này*

dreamst

MỐI TÌNH ALPHA ĐỎ

Nguyễn Em, K25

Chợt thức giấc, Suong ngơ ngác không biết xe đồ Minh Trung đã đưa nàng đi tới đâu rồi. Nàng, nhìn qua cửa xe thấy những bảng quảng cáo dọc hai bên đường, mới biết xe đã chạy đến địa phận Phương Lâm. Chồm qua người con gái ngồi bên cạnh, Suong đưa tay hạ cánh cửa kính thấp xuống một tí. Gió từ bên ngoài lùa vào mát rượi, nàng cảm thấy khô ra và tỉnh táo trở lại. Vén tay áo nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ sáng, nàng không ngờ là mình đã ngủ thiếp đi gần cả tiếng đồng hồ rồi.

Đêm hôm qua mang tâm trạng bồn chồn, háo hức lo cho chuyến đi, nàng không tài nào ngủ được, chỉ mong trời mau sáng để ra bến xe đi Đà Lạt. Khoảng bốn, năm giờ sáng định nằm nghỉ một chút, chờ trời sáng rồi đi, không ngờ nàng ngủ quên hồi nào không hay. Đến lúc giật mình thức dậy thì ngoài trời đã sáng hẳn, nên nàng vội vàng xách vali ra đường đón xe xích lô đến bến xe. Nàng phải đợi ở bến xe cả tiếng đồng hồ, đến hơn 7 giờ xe có đủ khách mới chịu lăn bánh. Đây là lần đầu tiên Suong đi Đà Lạt, nhưng nàng không báo trước cho Huy biết, muốn dành cho chàng một sự bất ngờ. Chắc khi gặp Suong chàng sẽ ngạc nhiên và vui mừng lắm.

Huy ơi! Làm sao anh biết được là em đã chuẩn bị từ lâu cho chuyến đi này. Anh sẽ còn ngạc nhiên nhiều nữa vì em nay đã là nữ quân nhân và vừa tốt nghiệp khóa C1 Quân Y. Mãn khóa học em có 2 ngày phép và khi hiến máu em được hưởng

thêm 3 ngày phép nữa. Em dành trọn 5 ngày phép đó lên Đà Lạt thăm anh. Cả nhà em không ai hay biết chuyến đi này. Em không còn là cô bé rụt rè nhút nhát ngày trước nữa đâu. Không dễ để anh trêu ghẹo đến phát khóc rồi anh lại bảo những giọt nước mắt của em là những giọt sương, như cái tên của em.

Ngồi trên xe Sương cứ suy nghĩ miên man, lòng cảm thấy nao nao, dâng lên niềm vui khó tả. Ngày hôm qua, Sương mãi suy nghĩ không biết nên mua thêm thứ gì làm quà cho Huy ngoài chiếc khăn phu-loa (khăn choàng cổ) nàng mới đan xong. Sau cùng, nàng cũng mua được hai món, một hộp thuốc bổ Calcium corbiere để chàng uống bổ xương chống cái lạnh của núi đồi Đà Lạt và một chiếc ví da để Huy đựng giấy tờ cần thiết trong người.

Nghĩ đến chiếc khăn vừa mới đan xong nàng cảm thấy hơi ngại ngại vì e Huy chê xấu. Sương mới tập đan, đã dành mọi thời gian rảnh rỗi để đan chiếc khăn này và phải mất gần cả tháng mới xong. Nhìn chiếc khăn dài thườn thượt, đường len đan vụng về, chỗ dày chỗ thưa, chẳng so được với những khăn quàng cổ bày bán ngoài chợ Bến Thành. Sương tự an ủi rằng, thôi kệ, dầu không được đẹp nhưng miễn sao đủ dài, đủ ấm lúc Huy đi gác đêm là được rồi.

Lúc này xe chạy vào địa phận Bảo Lộc. Dọc hai bên đường là những vườn trà nối tiếp nhau trên những triền đồi nằm thoải thoải. Gió sớm ban mai mát lạnh dễ chịu làm Sương cảm thấy niềm vui như đang nhảy múa trong lòng. Lúc này Sương mới để ý người con gái ngồi bên cạnh, vì cô ta cứ mãi nhìn ra ngoài cửa kính như đang thả hồn về một phương trời xa xôi nào đó. Nàng bận cái jupe màu hồng nhạt, áo sơ mi trắng có những chấm xanh to như viên bi, và mang đôi giày cao gót. Trang phục của cô có vẻ tân thời “à la mốt” lắm. Ngồi yên lặng mãi cũng buồn, Sương bèn gợi chuyện với cô gái làm quen:

- Chị nè... mấy giờ nữa xe mới tới Đà Lạt?

Người con gái giật mình quay lại, biết Sương hỏi liền trả

lời:

- À... dạ... cũng khoảng gần ba tiếng nữa, chị ạ.

Rồi không biết có nhận xét gì về Sương, cô ta lại hỏi:

- Hình như chị mới đi lên Đà Lạt lần đầu?

- Vâng, tôi lên thăm người bà con.

Trả lời xong Sương cảm thấy hơi ngượng, nàng thầm nghĩ tại sao mình lại nói dối mau lẹ và dễ dàng như vậy. Ủng hộ nhỉ, mình cứ nói đi thăm người yêu học trong Trường Võ Bị Đà Lạt có sao đâu, việc gì phải nói quanh co. Hình như tình yêu là chuyện thầm kín, ai cũng muốn giấu như của riêng mình. Rồi Sương lại nhủ thầm,

“Sương ơi là Sương. Mi nhát gan lắm. Với người lạ mi còn mắc cỡ, thì thử hỏi đến khi gặp mặt người yêu thì mi có đủ can đảm bày tỏ tình cảm của mình dành cho chàng không? Vậy mà mi cứ ca “một ngày đi... dài thêm một ngày về... thời gian còn lại em cho anh...”

Nghĩ đến đây Sương đỏ bừng mặt, bất giác liên tưởng đến nụ hôn đầu tiên với Huy trong rạp ciné Éden. Sương còn nhớ mãi nụ hôn đầu đời của người con gái. Sương đã chết lịm trong vòng tay rắn chắc của chàng. Ngây ngất, nàng không còn biết mình đang ở phương trời nào nữa. Lúc đó Huy được về Sài Gòn học nhảy dù. Vào một ngày chúa nhật được xả trại, Huy ghé về nhà thăm Sương. Hai người hẹn hò, Sương đã lên nhà đi xem ciné với Huy.

Ngồi trong rạp, khi bóng đêm bao trùm chuẩn bị chiếu phim, Huy đã choàng tay qua vai nàng. Sương ngã đầu vào ngực chàng, nhắm mắt lại. Thời gian như ngừng lại ở đây. Bất ngờ Huy đặt nụ hôn nóng bỏng lên môi nàng. Huy ơi! Anh to gan lắm! Em đã run lên khi môi em cũng vừa hé mở... Vậy mà em cứ nghĩ anh nhát gan, hiền như nai. Nụ hôn ngày ấy như men say, làm em ngây ngất cho mãi tới bây giờ, anh có biết không? Anh lại còn ca nho nhỏ vào tai em,

“Bốn giờ đi dài thêm bốn giờ về, thời gian còn lại anh cho em tất cả em ơi...”

Anh đã cho em tất cả như vậy đó, khiến giờ này em phải đi tìm thăm anh, anh có biết không?

Gần hai giờ chiều xe đò Minh Trung mới tới Đà Lạt. Bến xe nằm bên cạnh cầu Ông Đạo, chỉ đi một quãng ngắn lên dốc là tới khu Hòa Bình. Theo lời hướng dẫn cận kề của bác tài xế, Sương mượn phòng ngủ ở một khách sạn gần khu Hòa Bình. Vừa vào trong phòng, nàng vội vàng thay bộ đồ dân sự lúc đi đường bằng bộ đồng phục nữ quân nhân. Sương đi tới đi lui, rồi đứng lại ngắm mình trong gương bất giác mỉm cười một mình, “Huy ơi, đến em cũng chẳng nhận ra mình nữa thì làm sao Huy nhận ra cô hạ sĩ tên Sương này.”

Bộ quân phục ôm gọn thân mình nàng. Với cái jupe dài gần tới đầu gối, cái áo đồng bộ cùng màu xanh da trời, chân mang đôi giày cao gót càng tăng thêm vẻ đẹp thanh tú ở nàng. Nhìn đồng hồ gần 3 giờ chiều rồi, Sương vội vàng rời khỏi khách sạn ra đường đón xe taxi vào trường Võ Bị. Khu phố Hòa Bình chiều thứ bảy tấp nập người qua lại, nhưng nàng chẳng quan tâm, cũng chẳng có tâm trí ngắm cảnh đẹp hai bên đường, mà chỉ mong xe mau chạy tới Trường Võ Bị.

Sau khi làm thủ tục xin gặp thân nhân, Sương đứng trước cổng Nam Quan nhìn vào trong doanh trại lóng ngóng tìm bóng hình Huy. Hơn nửa giờ rồi mà chưa thấy Huy ra, Sương nôn nao, bèn hỏi anh sinh viên trực thì anh cho biết đã đọc gọi tên Huy hai lần rồi, vài phút nữa Huy sẽ ra thôi. Tuy biết vậy nhưng lòng nàng cứ bồn chồn sao ấy. Từng phút chờ đợi giờ này đối với Sương sao thấy quá lâu. Văng vẳng tiếng nhạc xập xình từ bên kia đường cùng với hình bóng một vài thiếu nữ đi bên cạnh những chàng sinh viên vào hội quán. Chắc những cô gái ấy cũng đi thăm thân nhân hay thăm người yêu như Sương. Nghĩ đến hai tiếng “người yêu” rồi liền tưởng đến Huy, Sương cảm thấy thật ấm áp trong lòng.

Từ trong doanh trại, sinh viên đi ra công Nam Quan càng lúc càng nhiều hơn. Sương nhớ có lần nghe Huy nói mỗi chiều thứ Bảy sau giờ khám xét mới cho ra gặp thân nhân. Có lẽ giờ này đã hết giờ khám xét rồi? Những sinh viên đi ra đều bận quân phục kaki vàng gọn gàng được ủi hồ thẳng nếp, đầu đội mũ bé-ré xanh đen, và mang đôi giày mạp bóng loáng. Nàng thấy họ rất oai phong và thật là đẹp. Từ xa trông ai cũng giống ai, thật khó mà nhận diện được ai là người thân.

Đang mãi ngóng vào trong doanh trại, bất ngờ Sương nghe giọng nói quen thuộc.

- Niên trưởng! Tôi tên Huy Khóa 25, có ai tìm tôi phải không, Niên Trưởng?

Sương liền quay sang nhìn vào phòng trực. Cách chỗ Sương đứng chưa đầy hai mét, người sinh viên trực đưa tay chỉ về nàng. Lúc đó Sương cũng vừa nhận ra Huy đang quay lại. Gặp Huy quá bất ngờ, nàng xiết đổi vui mừng, không biết nói gì ngoài việc đứng lặng im nhìn chàng đắm đuối. Còn Huy nhìn cô nữ quân nhân trước mặt, giây phút ngỡ ngàng chưa nhận ra Sương. Nhìn ánh mắt ngỡ ngác của Huy, Sương không thể nín được cười, bèn bước tới nói nhỏ đủ cho chàng nghe:

- Anh Huy! Sương đây nè.

Huy cũng vừa nhận ra nàng, vui mừng, bước vội đến cầm tay Sương. Nếu không ở chỗ đông người chắc chàng đã ôm ghì nàng vào lòng rồi. Huy rất bất ngờ khi gặp Sương và càng ngạc nhiên thấy nàng là nữ quân nhân. Có bao điều thắc mắc Huy muốn hỏi nàng, song Huy phải tạm

gác lại lúc khác, bởi lòng chàng đang tràn ngập niềm vui. Hai người đi vào hội quán. Giờ này trong phòng đã đông người và tiếng nhạc lớn khó mà chuyện trò được. Sau thời gian ngắn ngồi uống nước giải khát, Huy đưa Sương xuống Vườn Con Thỏ, trải dài quanh những đường đất mòn trong thung lũng hoa sim. Gió chiều se se lạnh, những cành thông đu đưa reo vi vu theo từng cơn gió thổi. Vài con bướm nhỏ nhiều màu sắc bay lượn trên những khóm hoa dại mọc hai bên lối đi.

Đi sát bên Huy, Sương cảm thấy thật ấm áp khi ở bên cạnh chàng. Huy choàng tay ôm eo nàng. Hai người đi từng bước nhỏ mà Sương tưởng chân mình đang nhảy múa như bước chân chim. Đó đây, trong hoa viên cũng có vài cặp đang đi dạo trên con đường đầy thông và cỏ dại, hoặc ngồi bên nhau trên những ghé làm bằng cành thông dưới những gốc thông già. Huy muốn ôm chặt Sương vào lòng, muốn hôn nàng say đắm cho thỏa lòng mong nhớ. Nhưng trong chừng mực nào đó, nhất là không thể số sảng ở chỗ có nhiều người qua lại nên chàng chỉ biết nhìn nàng say đắm.

Mới xa nhau chừng hơn nửa năm mà Sương thay đổi quá nhiều. Chàng tự trách sao thời gian qua không viết thư cho nàng nhiều hơn. Thường thì Huy gửi thư về cho cô em gái nhờ chuyển lại nàng. Mặc dầu rất nhớ đến Sương, nhưng thư chàng chỉ có vài câu thăm hỏi vì chàng cũng chẳng biết viết gì hơn. Đối với chàng văn chương, viết lách là cả cực hình nên rất làm biếng viết thư. Hai người tìm một băng ghé bên đường ngồi tâm sự. Sương kể cho Huy nghe tại sao nàng quyết định nghỉ học. Nàng đã buồn cả tháng trời khi có quyết định này. Nàng buồn lắm khi phải rời ghé nhà trường, xa bạn bè chung lớp khi đang học lõ lớp đệ nhị. Nàng là con gái trưởng trong gia đình có nhiều em, trong khi ba mẹ nàng phải lo cho tất cả các con ăn học, trong hoàn cảnh cả nhà chật vật.

Không muốn làm gánh nặng cho gia đình nên nàng đã tình nguyện gia nhập nữ quân nhân. Ngày mãn khóa huấn luyện quân sự, nàng đã chọn đơn vị đóng ở Định Tường -

Mỹ Tho, cũng được gần Sài Gòn. Sau vài tháng, nàng làm đơn theo xin học khóa C1 Quân Y. Khóa học có 60 người, ngày mãn khóa tất cả học viên được phân bổ đến mọi miền. Nhờ nằm trong top năm người đứng đầu nên nàng được ưu tiên chọn đơn vị, và nàng đã chọn đơn vị gần thủ đô nhất, đó là Trạm xá Quân Y đóng ở ven đô Sài Gòn. Nàng cầu mong sau này khi Huy ra trường sẽ chọn đơn vị về gần Sài Gòn để hai người được ở gần nhau. Nàng có 5 ngày phép để thăm chàng.

Nghe Sương kể, Huy vô cùng cảm động, không ngờ nàng đã phải hy sinh nhiều và dành cho chàng tình yêu sâu đậm đến thế. Nhìn mái tóc của Sương, mái tóc ngày nào dài ngang thắt lưng mà Sương nâng niu trau chuốt, nay đã cắt ngắn như tóc con trai khiến Huy không khỏi chạnh lòng. Chàng choàng tay qua vai nàng xiết nhẹ, thì thầm vào tai nàng,

- Sương ơi! Anh thương em quá đi thôi.

Hai người ngồi bên nhau. Bao nhiêu thương nhớ biết nói mấy cho vừa, thời gian như trôi nhanh. Mặt trời sắp khuất dưới chân đồi xa, khi ánh sáng buổi hoàng hôn yếu dần và bầu trời đã ngã từ màu xanh lơ qua màu xanh đậm. Hai người rời khỏi chỗ ngồi. Huy phải đưa nàng ra cổng Thái Phiên đón xe về lại khách sạn. Dầu biết ngày mai Huy sẽ được đi phép ra phố gặp nàng, nhưng giờ phút chia tay sao mà bịn rịn. Sương cảm thấy sẽ rất cô đơn nếu xa Huy lúc này. Hai người nắm tay nhau đi chậm trên đường Lâm Viên, con đường ngoằn ngoèo dưới chân đồi Bắc. Phía bên phải là doanh trại trường Võ Bị nằm ẩn hiện sau rừng thông dưới chân đồi. Xe đồ đậu sẵn ở cổng Thái Phiên đón khách. Lúc sắp chia tay Sương không che dấu được cảm xúc, nàng kéo Huy xuống thấp, nói nhỏ đủ cho Huy nghe:

- Em còn ở đây ba, bốn ngày nữa. Phải xa anh lúc này em buồn lắm, em muốn luôn ở bên anh, Huy ơi!

Hai vai nàng rung rung, nước mắt như chực ứa ra. Huy xiết

nhẹ tay Sương thay cho câu trả lời rồi hôn vội lên má nàng. Giờ phút bịn rịn rồi cũng qua, xe từ từ lăn bánh, những cánh tay đưa lên vẫy chào từ già....

Vừa về tới khách sạn, Sương để nguyên bộ quân phục nữ quân nhân đang mặc, ngã người trên chiếc giường nệm, cảm thấy thật là thoải mái. Hồi tưởng lại chiều hôm nay gặp Huy, sao thời gian qua nhanh quá. Nàng đã ở trong vòng tay chàng. Một buổi chiều thật là tuyệt vời. Sương mong đêm qua nhanh, ngày mai sớm gặp lại chàng. Giờ này nàng mới cảm thấy đói vì suốt ngày nay có ăn gì đâu. Nàng vội đi tắm rửa, thay đồ, đi tới quán ăn gần khách sạn, ăn qua loa rồi về lại nằm nghỉ. Suốt đêm hôm qua mất ngủ và sau một ngày đi đường mệt nhọc, nàng cũng muốn đi ngủ sớm. Chẳng mấy chốc nàng đã chìm vào giấc ngủ thật bình an.

* * *

Khoảng gần 9 giờ đêm hôm đó, có một người “lính Cà” đi vào khách sạn. Người lính nói chuyện gì đó với tiếp viên khách sạn rồi đi tới đứng trước phòng Sương gõ cửa. Đang ngon giấc, bỗng nghe tiếng động, Sương, giật mình thức giấc, hỏi vọng ra:

- Ai đó?

Bên ngoài có giọng nói quen thuộc đáp lại:

- Anh đây! Huy đây!

Sương quá bất ngờ và vui mừng, nàng bật mình ngồi dậy phóng xuống giường chạy ra mở cửa đón Huy vào.

Ngày Chúa Nhật thật là đẹp, bầu trời trong xanh, ánh sáng chan hòa trong làn không khí mát dịu. Phố xá dập dìu người qua lại. Đó đây cũng có nhiều bóng dáng những SVSQ trường Võ Bị Quốc Gia trong quân phục dạo phố mùa hè. Phố phường càng tăng thêm vẻ đẹp. Huy cũng trong bộ quân phục worsted và trên hai cầu vai mang alpha đỏ hai gach. Dưới vành “nón casquette” (nón lưỡi trai) là nét mặt cương nghị

Trông Huy chững chạc và oai hùng làm sao! Sáng nay Huy và Sương cùng đi dạo bên bờ hồ Xuân Hương, vào uống cà phê ở nhà Thủy Tạ, rồi đưa nhau đến suối Cam Ly. Bên Huy, tà áo dài thướt tha màu thiên thanh của Sương bay bay lất phất như quỳện vào chân chàng...

Bất ngờ Sương thấy cô gái ngồi chung xe ngày hôm qua đang đi bên cạnh một chàng SVSQ Võ Bị. Thì ra, cô nàng cũng lên đây thăm người yêu Võ Bị như mình. Có lẽ cô nàng đã lên xuống nhiều lần rồi nên biết giờ giấc đi về. Người ta nói Đà Lạt là xứ mộng mơ, xứ của tình yêu. Sương thấy điều đó rất đúng. Phong cảnh ở đây thật hữu tình, khí hậu lại rất tuyệt vời. Mới ngày đầu đến Đà Lạt mà Sương cảm thấy yêu mến xứ cao nguyên đầy sương mù này. Nàng nắm tay Huy đi về hướng khác, tránh gặp người con gái nhớ ra mình là người đã nói dối với cô là lên Đà Lạt thăm bà con. Sương và Huy còn đi chơi tới đâu nữa, đó là chuyện riêng chỉ có hai người biết...

Buổi sáng thứ Tư hôm ấy, trên chuyến xe đò Minh Trung từ Đà Lạt về Sài Gòn có một nữ quân nhân đang mơ màng xây mộng ước tương lai.

* * *

Hơn 46 năm qua....

Cuộc đời như vó câu qua cửa sổ. Người nữ quân nhân tên Sương và chàng sinh viên sĩ quan tên Huy ngày ấy đã trải qua biết bao gian truân bởi sự đổi thay dâu bể. Nhớ lại chuyện xưa gần nửa thế kỷ mà họ tưởng chừng như mới xảy ra ngày nào gần đây. Nay tuổi của hai người cũng gần thất thập. Dầu trong thời gian qua họ đã phải chịu đựng biết bao khổ cực song vẫn luôn gắn bó keo sơn trong tình nghĩa vợ chồng.

Vào một chiều đẹp trời ngày Chúa Nhật, người ta thấy ông bà Huy Sương dẫn hai đứa cháu nội đến công viên ở thành phố Westminster, Nam Cali, thủ đô của người Việt tỵ nạn cộng sản. Hai đứa cháu chạy nhảy tung tăng vui chơi. Còn ông bà nội cùng ngồi yên lặng bên nhau trên băng ghế đá. Họ có

vẻ trầm tư như cùng nhớ lại cả quãng đời dĩ vãng mà tưởng chừng như giấc mộng liêu trai.

Gặp Lại Nhau

Trong buổi hội ngộ tất niên 2016 của Hội Võ Bị Nam California, may mắn tái ngộ cố tri sau gần 40 năm xa cách, nên xúc động mà cảm tác bài thơ này.

Phạm Kim Khôi, K19

Gửi Nguyễn Công Bình, nguyên Đại Đội Trưởng của Tiểu Đoàn 1/33

Mấy chục năm rồi mất dấu nhau
Chia tay không ở bên sông đầu
Cũng không tái ngộ bờ sông cuối
Mà ở tha hương viễn xứ sâu

*Xuôi ngược bên trời nhớ chuyện vui
Giang hồ phóng đảng một thời trai
Những khi khói lửa toi bờ chiến
Những lúc nâng ly đẹp mắt cười*

Rã đám đâu ngờ tái ngộ nhau
Luyên lưu hơn thuở tóc xanh màu
Ước mong còn được nghe câu nói
Hẹn nhé hôm nào gặp lại sau.

